

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi A. Ż. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 26 września 2013 r., wydanym w sprawie
z powództwa A. Ż.
przeciwko J. C.-H.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2015 r.,
zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 stycznia 2015 r.,

oddala zażalenie;

**przyznaje radcy prawnemu P. T. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego tytułem pomocy prawnej udzielonej skarżącej A. Ż.
w postępowaniu zażaleniowym kwotę 1800 (jeden tysiąc
osiemset) zł podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług;
nie obciąża skarżącej kosztami postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 r. oddalił wniosek powódki A. Ż. o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem tego Sądu z dnia 26 września 2013 r., oraz odrzucił skargę o wznowienie na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Sąd w uzasadnieniu postanowienia wskazał, że skarga złożona została po upływie przepisanego terminu, a także nie została oparta na ustawowej podstawie. Powołane przez skarżącą jako podstawa wznowienia postępowania pozbawienie jej możliwości działania (art. 401 pkt 2 k.p.c.) nie może być bowiem spowodowane podanym w skardze oddaleniem wniosków dowodowych, ani niedopuszczeniem przez sąd dowodów z urzędu.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego skarżąca A. Ż. zarzuciła naruszenie przepisów art. 168 § 1 k.p.c., art. 118 § 2 k.p.c., art. 130 § 1 k.p.c. i art. 133 § 3 k.p.c. w związku z art. 118 k.p.c. oraz art. 410 k.p.c.

Wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym liczonym od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Prawidłowo ustalił Sąd Apelacyjny, że powódka dowiedziała się o wyroku tego Sądu w dniu 26 września 2013 r. będąc obecna przy jego ogłoszeniu. Od tej daty należało więc liczyć bieg terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego, który upłynął dnia 27 grudnia 2013. Powódka wniosła zaś skargę w dniu 30 kwietnia 2014 r.

Podniesiony w zażaleniu zarzut błędnego oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia przez powódkę skargi o wznowienie postępowania zasadza się na zakwestionowaniu stanowiska Sądu Apelacyjnego, który przyjął, że powódka w okresie od wyroku tego Sądu do upływu terminu do wniesienia

skargi była reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego M. M., uprawnionego do wniesienia w jej imieniu skargi. Z faktu tego wyprowadził Sąd Apelacyjny wniosek, że dochowując wymaganej staranności i korzystając z pomocy pełnomocnika powódka miała możliwość wcześniejszego złożenia skargi, a zaniechanie wniesienia jej w terminie nie może zostać uznane za niezawinione i uzasadniać przywrócenia terminu.

Błędny jest pogląd skarżącej, która z powołaniem się na treść art. 118 § 2 k.p.c. podnosi w opozycji do stanowiska przyjętego w zaskarżonym postanowieniu, że obowiązek ustanowionego z urzędu radcy prawnego do zastępowania powódki w sprawie ustał w dacie prawomocnego zakończenia postępowania, a więc w dacie wyrokowania przez Sąd Apelacyjny.

Ustanowienie radcy prawnego z urzędu zgodnie z art. 118 k.p.c. jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa procesowego. Zakres pełnomocnictwa procesowego określa art. 91 k.p.c. stanowiąc, że obejmuje ono wszystkie łączące się ze sprawą czynności procesowe. Pojęcie „sprawy”, o której jest w nim mowa obejmuje zespół czynności procesowych stron i sądu rozciągających się między wniesieniem pozwu (wniosku), a uprawomocnieniem się orzeczenia co do istoty lub w inny sposób kończącego postępowanie. Co do zasady więc do zakresu pełnomocnictwa nie wchodzi czynności procesowe dotyczące postępowania, które może toczyć się po uprawomocnieniu orzeczenia. Przepis art. 91 k.p.c. przewiduje jednak wyjątek od tej zasady obejmując pojęciem pełnomocnictwa również skargę o wznowienie postępowania, która mimo, że jest skierowana przeciwko prawomocnemu orzeczeniu jest w rozumieniu tego przepisu czynnością łączącą się ze sprawą (zob. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122).

Wskazać przy tym trzeba, że pismem z dnia 18 października 2013 r. powódka dodatkowo została pouczona przez Sąd Apelacyjny, iż po informacji o przysługujących jej środkach zaskarżenia powinna się zgłosić do dotychczasowego pełnomocnika, zaś a o zmianę pełnomocnika może zwrócić się do Okręgowej Izby Radców Prawnych.

Rozważając kwestie możliwości przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, trafnie w ustalonych okolicznościach uznał Sąd Apelacyjny, że uchybienie powódki stanowiło wyłącznie skutek nie dającego się usprawiedliwić jej niedbalstwa i wniosek oddalił. W konsekwencji prawidłowo odrzucił wniesioną po upływie przepisanej terminu skargę. Bezprzedmiotowe jest w tej sytuacji rozważanie, czy była ona oparta na ustawowej podstawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie, odstępując od obciążenia powódki kosztami postępowania zażaleniowego (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

eb